

Μηχανικοί Η/Υ @ Πληροφορικής

...γι' αυτά που μας ανήκουν

<http://www.hy.tee.gr>

[e-mail:hy-tee@tee.gr](mailto:hy-tee@tee.gr)

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Του Π. Μανδραβέλη

Ένας από τους μύθους που καλλιεργούνται στους καφενέδες της επικρατείας αφορά τη «γνωστική ανωτερότητα» του ελληνικού πληθυσμού σε σχέση με τους υπόλοιπους δυτικούς. Πολλοί ισχυρίζονται ότι «ο μέσος Έλληνας είναι κατά κανόνα πιο πολιτικοποιημένος και σίγουρα γνωρίζει περισσότερα από τον μέσο Ευρωπαίο και (κυρίως) από τον μέσο Αμερικανό για την πολιτική, την οικονομία, τις διεθνείς σχέσεις κ.λπ.».

Ουδείς βέβαια τεκμηριώνει τον ισχυρισμό –πώς θα μπορούσε άλλωστε;–, αλλά πιθανώς έτσι να εξηγείται η χαμηλή αναγνωσιμότητα των εφημερίδων. Εμείς, ως Έλληνες, εξ ορισμού τα ξέρουμε όλα, ενώ οι Αμερικανοί, Γερμανοί και λοιποί κουτόφραγκοι διαβάζουν κατά μέσο όρο τριπλάσιες εφημερίδες και περιοδικά για να μας φτάσουν...

Σε μια χώρα λοιπόν που έχει τη χαμηλότερη αναγνωσιμότητα (και βιβλίων) βρίσκουμε ευφάνταστους λόγους για να αιτιολογήσουμε τη χαμηλή διείσδυση του Διαδικτύου στη χώρα. Κυρίως, ότι είναι ακριβό. Πραγματικά! Η Ελλάδα έχει το ακριβότερο «γρήγορο Internet», αλλά το ίδιο ισχύει και για την κινητή τηλεφωνία. Εκεί οι τιμές δεν φαίνεται να πτοούν κανέναν: Η διείσδυσή της είναι από τις μεγαλύτερες στον δυτικό κόσμο. Από την άλλη, απομένει να δούμε αν θα υπάρξει το αναμενόμενο «μπουμ» στη ζήτηση, τώρα που οι τιμές του ADSL μειώνονται ραγδαία.

Το πρόβλημα βρίσκεται στην Παιδεία μας. Δυστυχώς τα σχολεία και τα πανεπιστήμια κάνουν τους νέους να μισούν (αποστηθίζοντας) τη γνώση. Κυρίως, δεν τους μαθαίνουν πώς να μαθαίνουν. Ενώ γκρινιάζουμε (και δικαιολογημένα) για τις ελλείψεις σε εργαστήρια Πληροφορικής, ουδείς ασχολείται με το γεγονός ότι το 2006 μπορεί να αποφοιτήσει κάποιος από τα ελληνικά ΑΕΙ χωρίς να χρειαστεί ποτέ να χρησιμοποιήσει το Διαδίκτυο. Όλη η εκπαιδευτική διαδικασία είναι προσανατολισμένη στην εποχή του Γουτεμβέργιου. Ουδείς αντιλαμβάνεται ότι η Παιδεία δεν οφείλει απλώς να προσφέρει τα εργαλεία για την ηλεκτρονική εποχή, πρέπει να εξαναγκάζει τους διδασκόμενους να χρησιμοποιούν τις νέες τεχνικές.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι αύριο η χώρα «κερδίζει το λαχείο» και η παλιά δέσμευση του πρωθυπουργού για δωρεάν παροχή ενός υπολογιστή και μιας συνδρομής Internet σε κάθε φοιτητή γίνεται πραγματικότητα. Το ερώτημα είναι: τι θα χρησιμεύσει στους φοιτητές ο εξοπλισμός; Τα βιβλία έρχονται σε χαρτί. Οι παραδόσεις γίνονται όπως και στον 18ο αιώνα, το ίδιο και οι εξετάσεις. Γιατί, λοιπόν, κάποιος να χρησιμοποιήσει τον υπολογιστή του; Αν όμως, για παράδειγμα, υπήρχαν τα πανεπιστημιακά εγχειρίδια μόνο σε ηλεκτρονική μορφή, θα υποχρεωνόταν άπαντες να «μάθουν Internet». Εκτός αυτού, θα ήταν χρήσιμα σε όλους τους υπόλοιπους, π.χ. σε κάποιους πτυχιούχους που στην επαγγελματική τους πια ζωή θέλουν να συμβουλευτούν τις εξελίξεις στον τομέα που έχουν σπουδάσει.

Δυστυχώς και στο ζήτημα της πληροφορικής κοινωνίας ξεκινήσαμε ανάποδα. Είδαμε τα καλώδια και τους υπολογιστές και ξεχάσαμε πως το σημαντικότερο κομμάτι της Κοινωνίας της Πληροφορίας είναι η... πληροφορία. Είναι απορίας άξιο πως σε αυτήν την πληροφοριακή έρημο κάποιοι επιμένουν ηλεκτρονικά.

Υπάρχουν λοιπόν περισσότερα της ακρίβειας ζητήματα που εξηγούν τη χαμηλή διείσδυση του Διαδικτύου στην Ελλάδα. Η μεγάλη μάζα, δυστυχώς λόγω της παιδείας που πήραν από το σχολείο, θα μείνει εκτός. Εστω κι αν δοθεί δωρεάν. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το internet ξεκίνησε και παραμένει πρωτίστως εκπαιδευτικό εργαλείο. Αλλά ακόμη και σε εκείνους που το χρειάζονται, προς το παρόν, λίγο χρησιμεύει αν δεν ξέρουν καλά αγγλικά.

Οπότε, τώρα που λύνεται το πρόβλημα του «ακριβού Internet», ας δούμε και τα υπόλοιπα ζητήματα, μη βρεθούμε προ εκπλήξεων...

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Καθημερινή» στις 11.7.2006